

Dosar nr. 2130/257/2013

ROMÂNIA

 JUDECĂTORIA MEDIAS
 SECTIA GENERALA

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 1916

Ședința publică de la 12 Noiembrie 2013

Completul compus din:

PREȘEDINTE: [REDACTED]

Grefier: [REDACTED]

Pe rol fiind pronunțarea asupra cauzei civile privind pre reclamanta [REDACTED], împotriva pârâtului [REDACTED] având ca obiect acțiune în răspundere delictuala.

Dezbaterile în fond au avut loc în ședința publică din 31 octombrie 2013, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta sentință, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Judecătoria, a amânat pronunțarea la data de 12 noiembrie 2013.

ROMÂNIA

JUDECĂTORIA

SECTIA GENERALA

Constată că prin acțiunea înregistrată la data de 30 mai 2013, reclamanta

dom. [REDACTED],

cu dom. procesual ales în Mediaș, str. Piața Regele Ferdinand I, nr.24, ap.6, jud. Sibiu, la Cabinet Avocat Suciul a chemat în judecată pe pârâtul [REDACTED]

[REDACTED] u, solicitând obligarea acestuia la plata sumei de 25.000 lei, reprezentând prejudiciu moral de imagine. Cu cheltuieli de judecată.

În motivare, reclamanta arată că a fost căsătorită cu pârâtul, căsătorie desfăcută prin divorț, potrivit sentinței nr.725/2012 a Judecătoriei Mediaș. Cu toate că, relațiile dintre dâșii au încetat cu mult timp în urmă, în cursul acestui an, pârâtul a postat mai multe mesaje personale și comentarii vătămătoare la adresa dâșei, pe internet. Astfel, susține reclamanta, pârâtul a postat pe site-ul facebook comentarii rău-intenționate afectându-i grav imaginea în societate, inclusiv la locul de muncă. Și-a creat un blog personal pe care, de asemenea, a postat mesaje intime, poze și materiale pe care nu avea voie să le facă publice. Faptele pârâtului de a fi postat pe internet mesaje, poze, comentarii și alte materiale i-au adus un prejudiciu moral foarte mare, deoarece a făcut dezvăluiri nu doar din viața ei personală, ci și referitoare la locul de muncă. Ba, mai mult, afirmă reclamanta, pârâtul și-a permis să facă astfel de comentarii rău-intenționate și la adresa colegilor săi de muncă. Dreptul la o viață privată, secretul corespondenței, la intimitate, la imagine, constituie drepturi constituționale, ocrotite nu numai la nivel național, ci și european. Susține reclamanta că, urmare a sesizărilor pe care le-a făcut ea și cei apropiați dâșei, administratorul rețelei Google și Facebook, a procedat la ștergerea blog-ului personal al pârâtului, cât și a paginii de pe facebook dedicată jignirii sale.

Mai arată reclamanta că, la data de 21 mai 2013, prin avocații dâșei, a învederat pârâtului să șteargă toate postările jignitoare și toate materialele defăimătoare, precum să-i achite și suma de 25.000 lei, fapta acestuia fiind de o gravitate foarte mare, deoarece i-a afectat pe termen lung viața, dând publicității materiale intime, fără nici o îndrituire.

2
În drept, s-au invocat art. 71 și urm. C. civil; art. 1349 C. civil și urm; art. 26,28 și urm. din Constituție.

În probațiune, reclamanta a precizat că se prevalează de proba cu înscrisuri, interogatoriul, proba testimonială cu martora și expertiză de specialitate.

Atașat cererii promovate, reclamanta a depus un set de înscrisuri constând în notificare; copie carte identitate; copii ale materialelor publicate pe internet, împuterniciri avocațiale cu chitanțele aferente.

Pârâtul a formulat și depus întâmpinare – fila 53 dosar, solicitând respingerea acțiunii reclamantei, arătând, în primul rând, că motivul acestui așa-zis litigiu nu mai există, deoarece urmare a notificării primite, în aceeași zi, de 21.05.2013, a procedat la eliminarea a ceea ce reclamanta numește comentarii vătămătoare și rău intenționate, în opinia dânsului acestea nefiind decât niște păreri personale, un fel de confesiuni menite să exteriorizeze anumite aspecte ale relației avute și care s-a încheiat prin umilirea și înjosirea lui. Susține pârâtul că mai înainte de a vorbi despre un prejudiciu moral ce i-ar fi fost cauzat reclamantei, aceasta ar trebui să se gândească la prejudiciul moral pe care i l-a cauzat dânsului, în urmă cu doi ani, când nelegal și nejustificat i-a subtilizat cheile de la apartament și l-a scos în stradă, după ce timp de 14 ani i-a crescut copiii avuți dintr-o relație anterioară.

Pe de altă parte, mai arată pârâtul, această situație nefericită se putea evita foarte ușor, deoarece reclamanta care îi cunoaște numărul de telefon și adresa de e-mail putea foarte simplu să ia legătura cu dânsul, spre a-l atenționa asupra faptului că aceste postări o deranjează, și doar în ipoteza în care ar fi dat dovadă de rea-credință și nu ar fi luat măsurile necesare, consideră că ar fi fost justificat demersul procesual, inițiat. De altfel, precizează pârâtul, mesajele personale sau intime la care se referă reclamanta datează din anii 2009-2010, deci cu cel puțin 2 ani înaintea divorțului, așa încât, fiind din perioada când erau căsătoriți nu pot fi catalogate drept personale, întrucât fiind soț și soție făceau parte din aceeași familie, iar mesajele respective nu pot fi interpretate decât că-i aduc dânsului un prejudiciu de imagine, deoarece denotă că a fost înșelat. Mai susține pârâtul, faptul că reclamanta a recunoscut în justiție că este adulteră, iar toate dezvăluirile făcute de dânsul vizează viața lor comună din perioada în care au fost soț și soție. În ceea ce privește afirmația referitoare la comentariile despre locul de muncă, pârâtul arată că din documentul atașat întâmpinării rezultă că are dreptul să emită astfel de păreri, iar blogul personal și pagina de facebook au fost eliminate de dânsul. Mai arată pârâtul că de felul său este un om corect, nici o virgulă din ce a comentat nu este falsă, nu a folosit un limbaj vulgar, obscen sau indecent, nici nu a depășit sfera moralității, dimpotrivă a fost sincer, exprimându-și părerea cât mai delicat cu putință.

Conchide pârâtul că din toată această relație avută cu reclamanta, dânsul este cel care ar fi fost îndreptățit să vorbească despre afectarea imaginii și de suportarea unor prejudicii, nu numai morale, ci și psihice și materiale, precum și de afectarea vieții personale.

Reclamanta nu a depus un răspuns la întâmpinare.

În dezbateri, numai reclamanta a formulat cereri în probațiune, solicitând încuviințarea probei testimoniale cu martorii ale căror declarații se regăsesc la filele 91, 93,94 dosar, precum și cu interogatoriul pârâtului – fila 90 dosar. De asemenea, părțile au avut posibilitatea de a depune toate înscrisurile de care au înțeles să se prevaleze în prezenta cauză.

Examinând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Potrivit înscrisurilor de la filele 15 - 46 dosar, în perioada 13.05-27.05.2013, prin intermediul rețelei de socializare facebook de pe internet, au fost postate, pentru vizualizare, o serie de mesaje, precum și comentariile, intitulate „... și abi

Reclamanta susține că aceste comentarii au fost postate cu rea intenție de către pârât, care este fostul său soț, în intenția de a o discredita public, aducându-i astfel atingere vieții sale private, dreptului la intimitate și la propria demnitate, drepturi fundamentale ocrotite în legislația internă și cea european-comunitară. A mai susținut reclamanta că pârâtul a mai postat pe blogul său personal și alte mesaje cu conținut similar.

Pârâtul nu a contestat că este autorul acelor comentarii, și nici faptul că materialele depuse de reclamantă au fost dintre cele care au fost postate, pe internet, de dânsul.

Astfel, potrivit răspunsurilor la interogatoriu – fila 90 dosar, aceasta a mărturisit că materialele pretins defăimătoare, și la care a făcut referire reclamanta în prezenta acțiune, au fost postate de dânsul pe pagina facebook și pe blogul personal/ pct.1,2,5/. A susținut, însă, pârâtul faptul că toate mesajele și comentariile cuprind aspecte ce vizează viața lor comună, din timpul cât au fost soț și soție, iar acest lucru l-a făcut pentru a-și apăra propria demnitate și imagine, în cadrul dreptului său la opinie și liberă exprimare. De asemenea, a mai susținut pârâtul că, nu se consideră a fi fost de rea credință, întrucât mai înainte de acest demers judiciar, reclamanta nu l-a atenționat că o deranjează acest lucru, iar în exprimarea opiniilor sale nu a folosit un limbaj indecent sau obscen ori de altă factură ce ar excede sferei moralității.

Prin urmare, instanța constată că în cadrul comentariului postat sub titulatura
 s-au derulat mai multe articole cu subtitluri gen
 „m:”. Toate aceste articole se constituie

în tot atâtea confesiuni ale pârâtului cu privire la felul în care dânsul a perceput modalitatea în care doi oameni, care au fost odată soț și soție, ajunși o dată într-un proces de divorț, unul sau altul își dezvăluie anumite laturi ale caracterului, mai mult sau mai puțin știute, dar devenite surprinzătoare pentru celălalt, fapt ce contribuie astfel la amplificarea și accentuarea antagonismului dintre părțile litigante, pe tărâmul bătăliei probelor, ajungându-se în situația de a se disprețui, chiar și public.

De asemenea, și celălalt articol, așa după cum îi este titulatura dezvăluie opinia pârâtului tot în legătură cu actul de justiție și procesul de divorț, în care se regăsesc și relatările cu privire la împrejurările în care și-a cunoscut soția și condițiile în care au ajuns să divorțeze.

La origine, atât rețeaua facebook cât și blog-ul personal au fost inițiate ca și sisteme de relaționare în cadrul unui cerc restrâns de persoane, în scop de socializare și confesiune reciprocă, fiind utilizat în circuit intern de un grup de studenți de la Harvard.

Totuși postarea de către pârât a mesajelor de la filele 34- 46 dosar, al căror conținut se desprinde mai clar din copiile de la filele 66-78, respectiv 101- 113 dosar, nu mai este scuzabilă.

Toate aceste mesaje, deși sunt din perioada anilor 2009-2010, conțin aspecte de intimitate profundă ce o vizează pe reclamantă. Faptul că la acea dată pârâtul era căsătorit cu reclamanta nu justifică dezvăluirea lor în condițiile date, de maximă publicitate oferite de mediile accesate. Atât pagina de facebook cât și blog-ul personal nu aveau parolă, așa încât orice persoană le putea vizualiza și citi. Prin urmare, pârâtul cu bună știință a avut în vedere că aceste mesaje vor ajunge la cunoștința oricărei persoane ce ar fi accesat rețeaua respectivă și nu numai, ca și o confesiune, la un cerc restrâns de persoane. Cum aceste mesaje au fost postate după ce divorțul fusese deja pronunțat, această împrejurare denotă reaua -intenție cu care pârâtul a făcut acest lucru. Din accesarea sentinței de divorț, și observarea motivelor ce au condus la pronunțarea lui, rezultă că pârâtul a primit satisfacția faptului că divorțul a fost pronunțat din vina exclusivă a reclamantei, fiindu-i reținută ca și culpă exclusivă existența unor relații extraconjugale, așa încât, în mod obiectiv nu mai avea motivația și justificarea faptului pentru care să mai difuzeze acele mesaje cu conținut intim-privat pentru reclamantă decât, în mod evident, pentru a o umili, înjosi și deci de a o discredita.

Fiind de rea-credință, atingerea ce i-a fost adusă, în acest mod, dreptului reclamantei la viața privată, nu se mai înscrie în limitele exercitării drepturilor și libertăților constituționale, și ca atare, instanța constată că, în cazul în speță, a avut loc o încălcare în sensul art. 71 alin.1 C. civil. Aspectele concrete ce țin și conturează intimitatea personală a unei anumite femei într-o relație cu un bărbat, chiar soție adulteră fiind, se circumscriu exclusiv vieții sale private. Din acest considerent, se apreciază că este lipsit total de relevanță faptul, dacă reclamanta l-ar fi contactat sau nu pe pârât pentru a-i spune că se simte deranjată, precum și faptul că urmare a notificării, pârâtul a eliminat sau nu acele pagini de pe internet.

Consecințele s-au produs o dată cu publicarea lor, iar colegii de muncă și apropiații ai reclamantei au ajuns să le cunoască, martorii relatând despre acest lucru.

În conținutul acestei încălcări nu se regăsesc și alte încălcări, ale altor drepturi similare, dintre cele enunțate de reclamantă, dreptul la propria imagine, având altă conotație și semnificație decât înțelesul ce i s-a dat, acesta referindu-se exclusiv la reproduceri ale înfățișării fizice ori a vocii sau utilizarea unor reproduceri /art. 73 alin.2 C.civil/, ceea ce în cazul de față nu s-a utilizat.

Dar, potrivit art. 253 C. civil, atingerea reținută, îndrituiește pe reclamantă la dezdăunări.

Reclamanta a ales, în mod exclusiv, considerând potrivit, să primească o compensație bănească, solicitând obligarea pârâtului la suma de 25.000 lei.

Neîndoielnic, umilintele la care a fost expusă sunt majore prin impactul lor asupra propriei persoane și a imaginii în fața altor persoane, cunoscuți sau necunoscuți. Pentru toate acestea nu există un criteriu strict determinat pe baza căruia compensațiile aferente să poată fi cuantificate, în doctrină, făcându-se referire la faptul ca suma oferită să constituie fie o modalitate de restabilire a condițiilor de viață avute mai înainte de producerea faptei prejudiciale, fie numai ca și o compensație, ce se acordă ca și o satisfacție ce i se dă victimei.

Din caracterizarea depusă la fila 97 dosar, rezultă că, sub aspect profesional, reclamanta, în continuare, este foarte apreciată la locul de muncă, atât pentru calitatea muncii sale, cât și pentru profesionalismul, buna relaționare cu colegii, atitudinea pozitivă, moralitatea de care se bucură, precum și pentru realul sprijin pe care îl constituie pentru persoanele cu care vine în contact. Prin urmare, din această perspectivă, nu se poate reține existența unor consecințe care, în concret, material, să fi afectat condițiile avute dinainte, și ca atare, se apreciază că se impune alegerea celei de-a doua modalități de compensație.

Sub acest aspect, având în vedere că, acțiunea urmează a fi admisă numai în parte, neexistând premisele pentru reținerea unei atingeri aduse și asupra dreptului la propria imagine; luând în considerare și practica CEDO în privința cuantificării compensațiilor de această natură, Curtea stabilind în unele cazuri, chiar și că simpla constatare a încălcării reclamate poate fi constitui o satisfacție echitabilă, precum date fiind și uzanțele și practica instanțelor de control judiciar asupra cuantumului unor astfel de compensații /ex. dosar 2082/85/2010/, instanța apreciază că suma de 4.000 lei, constituie o recompensă suficientă a acoperii dreptul la obținerea unei satisfacții echitabile, fiind echivalentul unor sume similare ce au fost acordate pentru astfel de încălcări și pe care de exemplu tribunalele elvețiene le acordă pentru atingeri aduse personalității/ între 500 – 1600 FRS în cazul unor persoane fizice/.

De asemenea, instanța apreciază că această sumă este echitabilă din toate punctele de vedere, neputând fi considerată nici că ar contribui la îmbogățirea nejustificată a reclamantei, în contextul în care părțile se află în situația în care mai au și un alt proces pe rol, în care își dezbat partajul bunurilor, unde la fel se pune problema unor alte compensații, sub forma sultelor, fapt ce ar putea aduce în discuție și alte aspecte ce eventual ar putea conduce sau atrage o altă chestiune aceea a stingerii datoriiilor reciproce.

Față de considerentele de fapt și de drept enunțate, instanța va face aplicațiunea art. 453 alin. 2 C.pr.civilă în ceea ce privește cheltuielile de judecată solicitate de reclamantă, sens în care, pârâtul va fi obligat să-i plătească cu acest titlu, suma de 400 lei, reprezentând cota parte aferentă din onorariul de avocat justificat cu chitanțele de la filele 7,8 dosar.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII

HOTĂRĂȘTE

Admite în parte acțiunea civilă promovată de reclamanta [redacted] d)

[redacted], împotriva pârâtului [redacted]
[redacted], și în consecință:

Constată că în cazul reclamantei a avut loc o încălcare a dreptului la viață privată.

Obligă pârâtul să plătească reclamantei suma de 4.000 lei, daune morale.

Obligă pârâtul să plătească reclamantei suma de 400 lei, cheltuieli de judecată parțiale.

Se resping orice alte pretenții.

Cu apel în 30 zile de la comunicare; apelul se depune la Judecătoria Mediaș.

Pronunțată în ședința publică din 12 noiembrie 2013.

JUDECĂTOR,

GREFIER,

[redacted] *pl. conf.*

Înreg. 10.12.2013

Red. DO

Ex. 4/10.12.2013

A.R. 13 Noiembrie 2013

Se comunică:

Reclamanta: [redacted] - loc. Mediaș,
- la dom. pr. ales Cabinet av. Suciuc Cristian și Suciuc Cosmin
- din loc. Mediaș, str. Pța R. Ferdinand I nr. 24 ap. 6

pârât: [redacted]

exp. 2 com./10.12.2013

Înreg. 10.12.2013

Red. DO

Ex. 4/10.12.2013

A.R. 13 Noiembrie 2013

ROMÂNIA

TRIBUNALUL SIBIU
SECȚIA I CIVILĂ

DECIZIA CIVILĂ Nr. 162/2014

Ședința publică de la 25 Aprilie 2014

Completul compus din:

PREȘEDINTE

Judecător

Grefier

Pe rol se află judecarea cauzei Civile privind pe apelanta reclamantă și pe apelantul pârât, având ca obiect acțiune în raspundere delictuala

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă pentru apelanta reclamantă av. Suciu Cristian în substituirea d-nului av. Suciu Cosmin, lipsă fiind apelantul pârât.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează că la dosar s-a depus concluzii scrise și cerere de judecare în lipsă din partea apelantului pârât.

Reprezentantul apelantei reclamantei, av. Suciu Cristian, depune la dosar împuternicire avocațială în substituire și un set de înserisuri cu imagini pentru a dovedi participarea apelantei la un cerc pedagogic.

La întrebarea instanței, reprezentantul apelantei reclamante învederează faptul că nu mai are alte cereri de formulat.

Nefiind alte cereri de formulat sau probe de administrat în cauză, instanța declară închisă faza probatorie și acordă cuvântul în susținerea apelului.

Reprezentantul apelantei reclamantei, av. Suciu Cristian, solicită admiterea apelului așa cum a fost formulat, pentru motivele invocate în scris. Arată că așa cum rezultă din probatoriul administrat faptele delictuale ale pârâtului au afectat-o în mod clar și grav pe apelanta reclamantă, pârâtul a postat pe site-ul Facebook comentarii rău-intenționate care i-au afectat grav imaginea reclamantei în societate cât și la locul de muncă, ba mai mult acesta a făcut comentarii răutăcioase și la adresa colegilor de muncă ai reclamantei. Concluzionând consideră că fapta delictuală există, este gravă, având în vedere modul cum au fost publicate acele materiale făcând deosebit de facilă cunoașterea acestora de public și se impune acordarea de daune morale în cuantumul solicitat. În ce privește cheltuielilor de judecată acordate la fond consideră că această sumă este una derizorie având în vedere complexitatea dosarului, munca avocaților și experiența acestora, suma de 400 lei acordată este onorariu unui avocat din oficiu.

Cu privire la apelul incident formulat de pârât solicită respingerea acestuia, întrucât nici în acest moment pârâtul nu realizează că prin atitudinea sa aduce atingere imaginii apelantei și altor persoane. Cu cheltuieli de judecată.

TRIBUNALUL

Constată că prin sentința civilă nr. 1916/2013 a Judecătorei Mediaș s-a admis în parte acțiunea civilă promovată de reclamanta și împotriva pârâtului, și în consecință, s-a constatat că în cazul reclamantei a avut loc o încălcare a dreptului la viață privată; a fost obligat pârâtul să plătească reclamantei suma de 4.000 lei.

daune morale; a fost obligat pârâtul să plătească reclamantei suma de 400 lei, cheltuieli de judecată parțiale; s-au respins orice alte pretenții.

Pentru a pronunța această hotărâre instanța a reținut că pârâtul cu bună știință a avut în vedere că mesajele postate pe blogul personal și pagina de facebook vor ajunge la cunoștința oricărei persoane ce ar fi accesat rețeaua respectivă și nu numai, ca și o confesiune, la un cerc restrâns de persoane. Cum aceste mesaje au fost postate după ce divorțul fusese deja pronunțat, această împrejurare denotă reaua - intenție cu care pârâtul a făcut acest lucru. Din accesarea sentinței de divorț, și observarea motivelor ce au condus la pronunțarea lui, rezultă că pârâtul a primit satisfacția faptului că divorțul a fost pronunțat din vina exclusivă a reclamantei, fiindu-i reținută ca și culpă exclusivă existența unor relații extraconjugale, așa încât, în mod obiectiv nu mai avea motivația și justificarea faptului pentru care să mai difuzeze acele mesaje cu conținut intim-privat pentru reclamantă decât, în mod evident, pentru a o umili, înjosi și deci de a o discredita.

Fiind de rea-credință, atingerea ce i-a fost adusă, în acest mod, dreptului reclamantei la viață privată, nu se mai înscrie în limitele exercitării drepturilor și libertăților constituționale, și ca atare, instanța constată că, în cazul în speță, a avut loc o încălcare în sensul art. 71 alin.1 C. civil. Aspectele concrete ce țin și conturează intimitatea personală a unei anumite femei într-o relație cu un bărbat, chiar soție adulteră fiind, se circumscriu exclusiv vieții sale private. Din acest considerent, se apreciază că este lipsit total de relevanță faptul, dacă reclamanta l-ar fi contactat sau nu pe pârât pentru a-i spune că se simte deranjată, precum și faptul că urmare a notificării, pârâtul a eliminat sau nu acele pagini de pe internet.

Consecințele s-au produs o dată cu publicarea lor, iar colegi de muncă și apropiați ai reclamantei au ajuns să le cunoască.

În conținutul acestei încălcări nu se regăsesc și alte încălcări, ale altor drepturi similare, dintre cele enunțate de reclamantă, dreptul la propria imagine, având altă conotație și semnificație decât înțelesul ce i s-a dat.

Dar, potrivit art. 253 C. civil, atingerea reținută, îndrituiește pe reclamantă la dezdăunări. Umilințele la care a fost expusă sunt majore prin impactul lor asupra propriei persoane și a imaginii în fața altor persoane, cunoscuți sau necunoscuți. Pentru toate acestea nu există un criteriu strict determinat pe baza căruia compensațiile aferente să poată fi cuantificate, în doctrină, făcându-se referire la faptul ca suma oferită să constituie fie o modalitate de restabilire a condițiilor de viață avute mai înainte de producerea faptei prejudiciale, fie numai ca și o compensație, ce se acordă ca și o satisfacție ce i se dă victimei.

Instanța a apreciat că suma de 4.000 lei constituie o recompensă suficientă a acoperi dreptul la obținerea unei satisfacții echitabile, fiind echivalentul unor sume similare ce au fost acordate pentru astfel de încălcări și pe care de exemplu tribunalele elvețiene le acordă pentru atingeri aduse personalității/ între 500 – 1600 FRS în cazul unor persoane fizice/.

De asemenea, instanța a apreciat că această sumă este echitabilă din toate punctele de vedere, neputând fi considerată că ar contribui la îmbogățirea nejustificată a reclamantei.

Față de considerentele de fapt și de drept enunțate, instanța a făcut aplicațiunea art. 453 alin. 2 C.pr.civilă în ceea ce privește cheltuielile de judecată solicitate de reclamantă, sens în care, pârâtul a fost obligat să-i plătească cu acest titlu, suma de 400 lei, reprezentând cota parte aferentă din onorariul de avocat.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel reclamanta și pârâtul.

În apelul său reclamanta a solicitat schimbarea în parte a sentinței atacate, în sensul de a i se acorda suma de 25.000 lei cu titlu de daune morale și suma de 2000 lei cheltuieli de judecată. În motivarea apelului se arată că se impunea acordarea daunelor morale în cuantumul solicitat deoarece faptele delictuale ale pârâtului au fost deosebit de grave. Postările pârâtului o discreditează pe reclamantă în societate și la locul de muncă, așa cum s-a dovedit cu martorele audiate, iar apelanta a fost grav afectată, obligarea doar la plata unei astfel de sume ar încuraja un astfel de fenomen de discreditare a unei persoane pe rețelele de socializare. Deși apelata a câștigat procesul, iar intimatul a căzut total în pretenții, apelantei nu i s-au acordat în totalitate cheltuielile de judecată solicitate, instanța neavând vreun motiv

să-i reducă aceste cheltuieli. Dacă ar fi pierdut procesul, iar intimatul ar fi avut cheltuieli de judecată în sumă de 2000 lei, ea ar fi fost obligată la această sumă, ori dacă ea a câștigat procesul, a primit cheltuieli de judecată de doar 400 lei, astfel că nu beneficiază de o satisfacție reală pentru violarea drepturilor sale. În al patrulea motiv de apel se arată că procesul nu a fost simplu, de notorietate, în care onorariul avocaților săi să fi fost disproporționat de mare în raport cu munca depusă, astfel că suma acordată cu titlu de cheltuieli de judecată este derizorie.

Intimatul pârât a formulat apel incident, în temeiul art. 293 c.pr.civ., prin care a solicitat anularea sentinței atacate, în sensul de a se anula plata daunelor morale și a cheltuielilor de judecată, cu motivarea că nu există probe concludente și temeinice care să justifice daunele morale, că ceea ce încearcă reclamanta să solicite nu este decât o încercare de a-și acoperi propria imoralitate. A făcut referire la fapte petrecute cu cel puțin doi ani înainte de începerea demersurilor pentru desfacerea căsătoriei. De fapt, reclamanta este cea care i-a afectat imaginea, făcând public pe internet faptul că l-a încornorat. El a fost umilit și înjosit de acțiunile reclamantei, viața i-a fost bulversată, însă în procesul de divorț i-a fost refuzată cererea de daune morale.

Ambele apeluri sunt neîntemeiate pentru considerentele ce urmează.

Instanța de fond a apreciat corect că față de toate împrejurările cauzei suma de 4000 lei acordată cu titlu de daune morale este suficientă.

În absența unor criterii pe baza cărora să se poată realiza o cuantificare obiectivă a daunelor morale, acestea se stabilesc în raport cu consecințele negative suferite de reclamant, importanța valorilor lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori, intensitatea cu care au fost concepute consecințele vătămării, măsura în care i-a fost afectată situația familială, profesională și socială. În cuantificarea prejudiciului moral, aceste condiții sunt subordonate condiției aprecierii rezonabile pe o bază echitabilă corespunzătoare prejudiciului real și efectiv produs reclamantului, astfel încât să nu se ajungă la o îmbogățire fără justă cauză a celui care pretinde daune morale.

Întinderea prejudiciului nu poate fi cuantificată potrivit unor criterii matematice sau economice, astfel încât în funcție de împrejurările concrete ale speței, statuând în echitate, instanța urmează să acorde despăgubiri apte să constituie o satisfacție echitabilă.

Având în vedere că prejudiciul suferit de reclamantă este de o amploare relativ mică, că despre postările pârâtului nu au avut cunoștință câțiva colegi de serviciu, și față de practica CEDO, apreciem că este rezonabilă și echitabilă o despăgubire de 4000 lei.

În ce privește quantumul cheltuielilor de judecată, având în vedere că acțiunea reclamantei a fost admisă doar în parte, quantumul acordat de instanță fiind mult mai mic decât cel solicitat, în mod corect, cu respectarea disp. art. 453 al.2 c.pr.civ. i s-au acordat cheltuieli de judecată parțiale. Instanța nu s-a raportat în acordarea cheltuielilor de judecată la dificultatea cauzei ori la munca depusă de avocat, pentru că nu a redus onorariul, ci. Așa cum am arătat, a stabilit cheltuieli de judecată parțiale, raportat la proporția în care s-au admis pretențiile reclamantei.

De asemenea, raportat la apelul pârâtului, apreciem că umilintele la care a fost supusă reclamanta prin darea în vileag a acelor conversații cu alți bărbați, în timpul căsătoriei, i-au adus un prejudiciu, o suferință psihică, pentru care se cuvine a fi desdăunată. S-a dovedit existența elementelor ce atrag răspunderea civilă delictuală, ce stă la baza acordării de despăgubiri, respectiv fapta ilicită (postarea pe internet, ca să vadă oricine, a mesajelor personale ale reclamantei), prejudiciul (constând în suferința psihică ce i-a fost cauzată reclamantei), raportul de cauzalitate dintre cele două (s-a dovedit cu martori că din cauza acelor postări, văzute de colegi de serviciu, reclamanta s-a simțit umilită), și vinovăția pârâtului (acesta nu a negat faptul că a postat acele conversații). Mai mult decât atât, în practica judiciară s-a reținut că obligația generală de a nu aduce atingere drepturilor și intereselor legitime ale celorlalți este o obligație de rezultat, fiind evident că atunci când se săvârșește o astfel de faptă, vinovăția există, în lipsa unor cauze exoneratoare, legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciul moral rezultând expres din însăși săvârșirea faptei.

Față de aceste împrejurări instanța constată că cele două apeluri sunt neîntemeiate, motiv pentru care, potrivit art. 480 c.pr.civ. le va respinge și va păstra sentința atacată ca fiind legală și temeinică.

Red. D.T.L. 19.05.2014
Tehnored. F.O. 20.05.2014

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII

DECIDE

Respinge apelurile declarate de reclamanta [redacted] și de pârâtul [redacted] mpotriva sentinței civile nr. 1916/2013 a Judecătoria Medias, pe care o păstrează Definitivă.

Pronunțată în ședința publică de la 25 Aprilie 2014

Președinte

Judecător

Grefier

Red. D.T.L. 19.05.2014
Tehnored. F.O. 20.05.2014
4 ex.
j.f. [redacted]

Taxa judiciară de timbru în valoare de [redacted] lei a fost achitată cu chit. nr. [redacted]

JUDECĂTORIA MEDIAS

Prezenta hotărâre fiind conformă cu originalul aflat în dosarul nr. 430/257/2013 al Jud. Medias se legalizează de noi cu mențiunea că a rămas definitivă la data de 25.04.2014

GREFIER

